

Husbonden i det Tilfælde, her er omtalt, skal kunne bruge den offentlige Politiretsbehandling imod Lyendet, mener jeg, at den fornemmelig bestaar deri — hvad jeg ogsaa anser for temmelig vigtig — at Husbonden ikke selv behøver at rejse hen paa det Sted, hvor han vil forfølge Lyendet, eller at engagere nogen Sagsfører eller sende nogen anden Fuldmægtig derhen for at gjøre det. Naar et Lyende løber af Tjenesten og med det samme forlader Jurisdiktionen og rejser maaske mange Mile bort — det er jo i vore Dage muligt ved Hjælp af Jernbanerne i en kort Tid at komme mange Mile bort — medfører den nu bestaaende Lovgivning og navnlig den Regel, at den private Politiretsforfølgning skal benyttes, at Husbonden selv skal drive hele Sagen, ellers sfer der Intet. Han maa enten selv rejse hen til Stedet, foretage de fornødne Strid, give Møder i Retten osv., eller ogsaa maa han engagere en Sagsfører paa Stedet til at gjøre det eller formaa en Anden dertil som Fuldmægtig. Jeg har tænkt mig, at dette er en ikke ubetydelig Ulempe for Husbonden. Det vil i de fleste Tilfælde ikke løbe af uden Tidspilde og Pengetab, som i Regelen vel vil overstige Interessen af at forfølge det stedfunde Retsbrud, og det vil saaledes indirekte komme til at tilskaffe den Paagældende temmelig stor Straffrihed i saa Henseende. Derfor har jeg ment, at det kunde have sin Nytte, at Husbonden kunde forfølge Sagen imod den Paagældende, uden at han selv behøvede at drive den, og det er netop det, som skulde opnaas ved den offentlige Politiretsforfølgning. Derimod tror jeg ikke, at man ved denne opnaar saadanne store Resultater, som Andre have forudsat. Jeg gaar nemlig ud fra, at det at finde det bortløbne Lyende ikke kan opnaas ad denne Vej, og jeg mener heller ikke, at det skal kunne opnaas; thi jeg tror ikke, det er berettiget i en Sag som denne, der, naar Alt kommer til Alt, dog ikke har stor Betydning, at ville sætte det hele store Apparat i Bevægelse for at opsjø det paagældende Lyende, ved f. Ex. at lyse efter ham i Polititidenden eller Sligt. Dette kan man gjøre, naar en Mand har begaaet en betydelig Forbrydelse; i en saadan Anledning hører det hjemme at lyse efter ham i Polititidenden hele Landet rundt og at foretage andre saadanne energiske og ekstraordinære Strid; men der synes ikke at kunne være Spørgsmaal om at foretage noget Saadant i et Tilfælde, hvor der kun foreligger Brud paa et privatretligt Kontraktforhold, som det i det Øieste kan være Tale om at straffe med Bøder. Derfor mener jeg, at man ikke kan inblade sig paa en saa vidtgaaende Rets-hjælp, som at være Husbonden behjælpelig med at eftersøge Lyendet hele Landet over, hvad jeg ogsaa antager vilde komme i Strid med de Retsgrund-sætninger, hvorpaa hele vort øvrige Processystem hviler. Man har nu gjort den Indvending imod § 10, at den indeholder en Uligbed, at der ikke

er den formelle Lighed tilstede mellem Parterne med Hensyn til deres Retsstilling, som ellers er Tilfældet. Jeg indrømmer dette, det er sandt, og jeg har meget godt set dette. Jeg skal imidlertid tillade mig at bemærke, at det er meget let at skaffe den formelle Lighed tilstede; men Grunden til, at jeg ikke har gjort det, er den, at det ikke forekommer mig at have nogen Interesse. Vilde øvrige Medlemmer nemlig lægge Mærke til, hvad der omhandles i Paragrafen. Det er det, at Husbonden, naar et Lyende forlader sin Tjeneste, og har taget Ophold i en anden Jurisdiktion — men kun da — skal være berettiget til at faae en offentlig Politiretsforfølgning bragt til Anvendelse; denne Retsforfølgning skal altsaa kun kunne anvendes, naar Lyendet er gaaet ud af Jurisdiktionen og har taget Ophold i en anden. Skulle vi nu her gennemføre den samme Grundsatning fuldkommen lig for Husbonden, kunne vi godt gjøre det, og det kommer da altsaa til at hedde, at Lyendet ogsaa skal have Lov til at faae offentlig Politiretsforfølgning imod Husbonden, naar denne er flyttet ud af Jurisdiktionen. Saa er den fuldstændige, formelle Lighed tilstede; men dette Sidste synes mig ikke at have nogen stor Interesse. Jeg skal være meget villig til at gjøre en saadan Forandring, isald man i nogen Henseende skulde sætte Pris derpaa; men i Birkeligheden bilder jeg mig ind, at det har grumme ringe Interesse for Lyendet, da det dog vistnok meget sjældent vil indtræffe, at Husbonden saaledes har absenteret sig til en anden Jurisdiktion end den, hvori Lyendeforholdet er blevet stiftet. Der er dernæst en anden Omstændighed, som meget rigtig igaar blev paapeget af det øvrige Medlem for Kjøbenhavns Amts Ste Balafreds (Holstems-Redeborg). Lyendet vilde nemlig staa sig daarlig ved Ligheden, idet Husbonden ved at vælge denne Fremgangsmaade tillige underkaster sig den Bestemmelse, at han maa give Afkald paa Erstatning og kun kan holde sig til at faae Lyendet idømt Bøde, men at blive lige stillet med Hensyn hertil, kan Lyendet aabenbart ikke staa sig ved. Husbonden vil i Reglen ikke faae Erstatning, under alle Omstændigheder paa Grund af Bestemmelserne i Konkursloven; thi selv om han mulig kunde komme over de andre Stier, vilde han tilsidst strande paa den Omstændighed, at der ikke er Noget, hvori han efter Konkursloven kan gjøre Udlæg. For Husbonden har Erstatningsfordringen derfor Intet at sige; men den har Meget at sige for Lyendet, og jeg skulde tro, at dette ikke kunde have stor Interesse af at vælge den Stilling, som her indrømmes Husbonden, nemlig at sige: Jeg giver Afkald paa Erstatningsfordringen og forlanger kun, at Husbonden bliver tilstalt ved den offentlige Politiret og idømt en Bøde. — Hvad iøvrigt angaar Betydningen af disse Bøder og i det Hele denne Regel for Lyendet, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at Be-